

Pfv.II.21.205/2011/7.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a felperesnek az alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt a Csongrád Megyei Bíróság előtt 13.P.20.399/2009. szám alatt folyamatba tett és a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.784/2010/2. számú ítéletével befejezett perében az említett számú jogerős ítélet ellen az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében helybenhagyja.

Az elsőfokú bíróság által megkeresni rendeli a Szegedi Földhivatalt, hogy a B. hrsz. és B. hrsz. és B. hrsz. alatti ingatlanok tekintetében a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.784/2010/2. számú ítéletével elrendelt tulajdonváltozások átvezetését törölje.

Az alperes helyett a felperest kötelezi, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 80.000 (nyolcvanezer) forint fellebbezési eljárási költséget és a Magyar Államnak az adóhatóság külön felhívására 198.000 (százkilencvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 564.000 (ötszázhatvannégyezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

I n d o k o l á s

A peres felek volt házastársak. A házasságukból két, ma már nagykorú gyermek származott. A felek házasságát a Szegedi Városi Bíróság a 2008. április 17-én jogerőre emelkedett 9.P.20.671/2008/2. számú ítéletével bontotta fel. A bontóperi eljárás során a peres felek a házastársi közös lakás használata tárgyában - amely az alperes tulajdonaként bejegyzett B., A. E. utca szám alatti és a jelen per elbírálásakor 5.300.000 forint értékű családi házas ingatlanban volt - bírói egyezséget kötöttek. Az említett családi házas ingatlanon kívül, amely nem vitásan a felek 1/2-1/2 arányú házastársi közös vagyona, a felek házastársi közös vagyonához tartozott még a B. . hrsz. alatt felvett beépítetlen terület megjelölésű ingatlan, amelynek az elbíráláskori forgalmi értéke 650.000 forint volt, 1.000.000 forint értékű

ingóság és 90.000 forint értékű állatállomány is, valamint mezőgazdasági ingatlanok. A volt házastársak életközösségének a megszűnésekor az alperes a kizárólag az ő tulajdonaként bejegyzett mezőgazdasági ingatlanokon mezőgazdasági tevékenységet végzett, amely tevékenység huzamos ideje a főfoglalkozása volt. Ezen ingatlanok - a B. külterület ., ., . és . hrsz. alatt bejegyzett ingatlanok - összes forgalmi értéke a per elbírálásakor 11.900.000 forintot tett ki. Aranykorona értékben kifejezve ez 345,82 aranykorona értékű külterületi ingatlant képviselt, amelyből 182,19 aranykorona értékű ingatlant az alperes a felek együttélése alatt az alperesi szülőkkel kötött adásvételi szerződés útján szerzett meg, az adásvételi szerződés tartalma szerint részletekben fizetendő vételár fejében. Az alperes és az ő szülei között létrejött adásvételi szerződésnek az volt az előzménye, hogy az alperes szülei mint termelőszövetkezeti tagok a termelőszövetkezet megszűnésekor 93,51 és 98,25 aranykorona értékű vagyonyjegyet kaptak. E vagyonyjegyek felhasználásával vásárolták meg az alperes részére az említett aranykorona értékű ingatlanrészeket, amelyet az alperesnek az említett adásvételi szerződéssel juttattak. Arra azonban a perben nincs adat, hogy az alperes a szüleinek tényelegetesen vételárat fizetett és a szülők az alperesnek juttatott földrészleteket a többi gyermekük (az alperes két testvére) tekintetében pénzajándékkal ellensúlyozták. Az alperes a gazdálkodó tevékenységét az említett földterületeken - beleértve a beépítetlen belterületet is - azokat gazdasági egységként használva folytatja.

A felperes a többször módosított keresetében a házastársi közös vagyon megosztását mind az ingóságok, mind a külterületi földek tekintetében természetbeni megosztással kérte. A lakóingatlan tekintetében a közös tulajdon megszüntetése iránt árverési értékesítés érdekében terjesztett elő kereseti kérelmet.

Az alperes a házastársi közös vagyon megosztását nem ellenezte. A külterületi mezőgazdasági rendeltetésű ingatlanok tekintetében azonban csak 23,22 aranykorona értékű földnek ismerte el a házastársi közös vagyonhoz tartozását, amely 1/2-1/2 arányú közös tulajdont a felperesi hányadnak az alperes általi megváltásra feljogosításával kért megszüntetni. A B., A. E. utca szám alatti családi házas ingatlan tekintetében viszont a közös tulajdon megszüntetését az alperesi hányadnak a felperes általi magához váltásával indítványozta. Az ingóságok és az állatállomány tekintetében a felperes által kért megosztási móddal egyetértett és beszámítási kifogást terjesztett elő 1.361.850 forint a közös tulajdonhoz kapcsolódó közös költségek általa történt teljesítése miatti, felperesi megtérítési kötelezettség iránt.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében az ingóságokat a peres felek között értékarányosan természetben osztotta meg, míg 90.000 forint értékben az állatállományt az alperes tulajdonába adta. Ítéletének

rendelkező részében megállapította, hogy a korábban felsorolt külterületi ingatlanok közül 191,76 aranykorona érték az alperes különvagyonába tartozik, míg a peres felek közös vagyona 154,06 aranykorona értékű ingatlan. Ezen közös tulajdonba tartozó ingatlan értékből 77, aranykorona értékű ingatlant a házastársi közös vagyon megosztása és a közös tulajdon megszüntetése jogcímén 2.650.676 forint megváltási ár ellenében az alperes tulajdonába adta. A B. . hrsz. alatt felvett beépítetlen belterületű ingatlan tekintetében a felperes 1/2 tulajdonjogát megállapította, amely hányadot a házastársi közös vagyon megosztása és a közös tulajdon megszüntetése jogcímén 650.000 forint megváltási ár ellenében az alperes tulajdonába adott. A B. . hrsz. alatti és ténylegesen az A. E. utca szám alatti ingatlanon fennálló házastársi közös vagyont akként szüntette meg, hogy az alperes 1/2 tulajdoni hányadát 2.650.000 forint megváltási ár fejében a felperes tulajdonába adta.

A kölcsönös marasztalásokat egymásba beszámítva és az alperesnek a felperessel szembeni megtérítési igényét is elbírálván a felperes javára az alperestől 15 napon belül teljesítendő 695.676 forint értékkülönböt ítélt meg. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 556.800 forintból a felperesre 167.100 forintot, az alperesre 389.700 forintot hárított azzal, hogy a perben felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Ítéleti rendelkezését az alperesnek a rendelkező részben megállapított különvagyonra tekintetében - amely kérdés a felülvizsgálati eljárás tárgyát képezi - elsődlegesen a tényállás akkénti megállapításával indokolta, hogy az alperes szülei a termelőszövetkezet megszűnésekor nekik juttatott földet idős korukra tekintettel megszerezni nem kívánták, hanem azt a földműveléssel foglalkozó gyermeküknek, az alperesnek valójában ingyenesen juttatták. E tényállás megállapításakor az elsőfokú bíróság a perben meghallgatott számtalan tanú egybehangzó és az alperesi különvagyon állítást alátámasztó vallomását értékelte, kiemelve az okiratszerkesztő ügyvéd vallomását, amely vallomás figyelembevételével azt is megállapította, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor (amely jogcímnek az illeték mérséklése volt a célja) „tényleges pénzmozgás” nem történt, és arra sincs adat, hogy bármikor máskor az adásvételi szerződésben meghatározott vételárat az alperes a szüleinek kifizette volna. E tényállásból az elsőfokú bíróság azt a jogi következtetést vonta le, hogy a Ptk. 207. § (6) bekezdése alapján az alperes és a szülei között kötött adásvételi szerződés színleltség okából semmis és miután az ajándékozási szerződést leplezett, a szerződést a törvény rendelkezése folytán a leplezett szerződés alapján kellett megítélni. Ezért miután az alperes szüleinek és az alperesnek a szándéka arra irányult, hogy az alperest ingyenes vagyoni előnyhöz juttassák, amit az alperes elfogadott, közöttük a Ptk. 579. § (1)

és (2) bekezdése alkalmazásával 191,76 aranykorona értékű ingatlanra az alperes és a szülei között ajándékozási szerződés jött létre. A Csjt. 28. § (1) bekezdés b) pontja alapján e szerződés az alperes különvagyonát megalapozza.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen annak részbeni megváltoztatása érdekében a felperes fellebbezett. Fellebbezésében 191,76 aranykorona értékű mezőgazdasági művelési ágú földterületnek az alperes különvagyonakénti megállapítása mellőzését kérte és e tekintetben is a házastársi közös vagyon megosztását igényelte, mégpedig akként, hogy a felperesi tulajdoni hányadot a bíróság adja az alperes tulajdonába, vagy ha az alperes a megfelelő összeg teljesítésére nem képes, akkor az ingatlanokat - a lakóingatlan kivételével - természetben ossza meg. Ebben a körben a B. belterület ., a B. külterület . és . hrsz-ú ingatlanokkal kapcsolatos alperesi tulajdoni hányadot 4.000.000 forint értékben a saját tulajdonába kért adni, egyéb ingatlanok tekintetében pedig a közös tulajdont a felperesi hányadnak az alperes tulajdonába adásával kérte megszüntetni.

A másodfokú bíróság ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének a nem fellebbezett részét nem érintette. Fellebbezéseit megváltoztatta és megállapította, hogy a B. és . hrsz. alatt felvett ingatlanok teljes egészében a peres felek házastársi közös vagyonába tartoznak. A fenti ingatlanokon fennálló közös tulajdont akként szüntette meg, hogy a B. 0/1. és a B. . hrsz. alatti ingatlan alperes 1/2 tulajdoni illetőségét a felperes, míg a B. ., . és hrsz-ú ingatlanok tekintetében a felperes 1/2 tulajdoni illetőségét az alperes tulajdonába adta. A B. . hrsz-ú ingatlanon fennálló közös tulajdont az alperes 1/2 tulajdoni hányadának a felperest tulajdonba adásával szüntette meg. Elrendelte a B. belterület ., a B. külterület és . hrsz. alatt nyilvántartott ingatlanok tulajdoni lapjáról az alperes tulajdonjogának a törlését és a felperes 1/1 arányú tulajdonjogának a bejegyzését házastársi közös vagyon megosztásának jogcímén. A B. belterület . hrsz. alatt nyilvántartott ingatlan tekintetében szintén az alperes tulajdonjogának a törlését és a felperes 1/1 arányú tulajdoni hányadának a bejegyzését rendelte el. A Szegedi Körzeti Földhivatalt a fenti tulajdonváltozások ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetése iránt megkereste. Az alperes marasztalását mellőzte és a felperest kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 27.500 forintot. A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 606.800 forintra felemelte, az alperes által fizetendő elsőfokú eljárás illeték összegét pedig 293.200 forintra leszállította. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az alperest kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 80.000 forint másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 198.000 forint eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó tevékenységét felülmérlegelve a házastársi közös vagyoni vélelemhez képest az alperes különvagyonát 191,76 aranykorona értékű külterületi ingatlanra megállapíthatónak nem ítélte. A felülmérlegelését azzal indokolta, hogy az alperes különvagyoni állításával egybeeső helyi szokásokról valló tanuk vallomása a közös vagyoni vélelem megdöntéséhez nem volt elegendő. Az alperes édesapjának a tanúvallomását pedig - aki a szerződés színleltségéről és a mögöttes ajándékozási szerződésről vallott - mint érdekelt személy vallomását a tényállás megállapításakor figyelembe venni, illetőleg arra tényállást alapozni nem lehetett. Egyébként is az a vitathatatlan tény, hogy a 191,76 aranykorona értékű földterületet az alperes a teljes bizonyító erejű magánokiratban foglalt szerződések szerint adásvétel jogcímén szerezte meg. A teljes bizonyító erejű magánokirat kötött bizonyító erővel rendelkezik. A bíróság annak alapján köteles elfogadni, hogy az okiratot aláíró fél az okiratban foglalt nyilatkozatot megtette, illetve elfogadta vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el (Pp. 196. § (1) bekezdése). Az okirat kötött bizonyító ereje az ellenkező bizonyításig áll fenn. Az ellenbizonyítás a külsőleg megfelelő okirattal szemben és a Csjt. 27. § (1) bekezdésében foglalt vélelem szerint is a perbeli esetben az alperest terhelte. Az alperes azonban e bizonyítási kötelezettségének - szemben az elsőfokú bíróság mérlegelésével - nem tett eleget. Az alperes a tulajdonszerzés ajándékozási jogcíme tekintetében különben is eltérő nyilatkozatot tett. Volt amikor az ajándékozási jogcím választását az ez után járó tulajdonszerzési illetéknek az ajándékozáshoz viszonyított csökkent voltával, volt amikor azzal indokolta, hogy a szülei visszterhes vagyonszerzési jogcímmel kívánták azt megakadályozni, hogy a testvérei, akik mezőgazdasággal nem foglalkoznak, a termőföldekből örököljenek. Az alperes eltérő nyilatkozataiból a másodfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az alperes a nyilatkozatait az érdekeinek megfelelően módosítja, ami nem csupán a szavahihetőségét kérdőjelezi meg, hanem olyan felróható magatartásnak is minősül, amelyre előnyök szerzése végett nem hivatkozhat (Ptk. 4. § (4) bekezdése). A Csjt. 27. § (1) bekezdésén alapuló házastársi közös vagyoni vélelemmel szembeni bizonyítási kötelezettség tekintetében a másodfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében adott iránymutatását is felhívta.

A házastársi közös vagyon állagának és értékének a fenti okból történt módosulása miatt és mert az alperes az így módosult közös tulajdonú ingatlanok mindegyike felperesi hányadának a magához váltására nem volt teljesítőképes, a másodfokon eljáró ítélőtábla a külterületi ingatlanokat természetben osztotta meg.

A másodfokú bíróság ítélete ellen, annak hatályon kívül helyezése

és megváltoztatása, valamint az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezett részének a helybenhagyása érdekében az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Jogszabálysértésként a Pp. 206. § (1) bekezdését jelölte meg.

A felülvizsgálati kérelme részletes indokai között az alperes kifejtette azt az álláspontját, hogy a másodfokú bíróság csak a jogszabályok betű szerint értelmezett szövegéből indult ki és nem a tényleges élethelyzetre, nem a speciális helyi viszonyokra, a helyi szokásokra vonatkoztatta azokat. Ezáltal a másodfokú bíróság megsértette a mérlegelésre vonatkozó elsődleges törvényi kívánalmat, hogy a bizonyítékokat a maguk összességében kell mérlegelni. A perben meghallgatott tanúk egyöntetűen azt vallották, hogy a vagyonjeggyel a gyermekek részére történő vásárlás helyi szokás volt, és ez alól nem voltak kivételek az alperes szülei sem. Az okiratot szerkesztő ügyvéd és az egyéb tanúk előadásából egyértelműen megállapítható, hogy az alperes és az alperes szülei között színlelt szerződés megkötésére került sor. E színlelésnek több oka is volt. Egyrészt az, hogy az adásvétel jogcímének megjelölésével kevesebb illetéket kellett fizetni, másrészt az, hogy a mezőgazdasági ingatlanok egy kézben maradjanak és az alperes édesapjának halála esetén ne kelljen azokat a hagyatékhoz hozzászámítani. A másodfokú bíróság ítéleti indokolásától eltérően az alperes által e két oknak az eltérő időben történt megemlítése nem a szavahihetetlenségét bizonyítja, ezen okok egymással nem ellentétesek és egymást nem zárják ki. A másodfokú bíróság álláspontjától eltérően éppen az elsőfokú bíróság mérlegelése a helyénvaló, mert az felel meg a mérlegelési szabályban kötelezően előírt, a bizonyítékok együttes, összevetett mérlegelése követelményének.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

Bár a rendes jogorvoslatra vonatkozó eljárási szabályaink (Pp. XII. fejezet, Pp. 239. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 206. §-a) a másodfokú bíróságnak is biztosítják a mérlegelés jogát, illetve az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységének a felülmérlegelését, a mérlegelésre vonatkozó eljárási szabály megtartásának a kötelezettsége a másodfokú bíróságra is vonatkozik (BH 2006/12/4.). Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok összességében értékelt meggyőződése szerinti elbírálását a másodfokú bíróság csak indokolt esetben vonhatja kétségbe. Az adott esetben azonban ez az indokolt helyzet nem áll fenn és a másodfokú bíróságnak a bizonyítékok felülmérlegelésre vonatkozó érvei az alábbiak szerint tévesek.

Az elsőfokú bíróság által az alperes különvagyonaként megjelölt aranykorona értékű ingatlan részek szerzésének a jogcíme tekintetében abból kellett kiindulni, hogy a szerződő felek - az alperes és az alperes édesapja - a szerződési akaratukat tekintve

egyező nyilatkozatot, mégpedig az alperes ingyenes tulajdon szerzésére vonatkozó nyilatkozatot tettek. Önmagában az a körülmény, hogy az alperes édesapja az alperesnek közeli hozzátartozója, az apa vonatkozó nyilatkozatát még nem teszi kétségesse. Bár nyilvánvaló, hogy az apa a valóságos szerződési akaratának a teljesülése érdekében érdektelen személynek nem tekinthető, de mint szerződő félnek a saját szerződési akaratára, illetőleg a szerződő partnere szerződő akaratára közvetlen, hitelt érdemlő tudomással csak ő rendelkezhetett. A hozzátartozói mivolt pedig – a következetes bírói gyakorlat szerint – a családjogi vonatkozású ügyekben a tanúvallomás figyelembevételét önmagában még nem zárja ki. Különösen akkor, mint a jelen esetben, ha a hozzátartozó tanú vallomását egyöntetű közvetett bizonyítási anyag támasztja alá (a helyi szokásokról valló tanúk vallomása, illetőleg az okirat szerkesztő ügyvéd tanúvallomása). A másodfokú bíróságnak a bizonyítékokra vonatkozó értékélése, a felülmérlegelési indokai helyett tehát az elsőfokú bíróság az adásvételi szerződés semmisségét és mögöttes szerződésként az ajándékozást, mint leplezett szerződést, helytállóan nem csupán a közvetett egységes bizonyítási anyag alapján, hanem e közvetett bizonyítékokkal alátámasztott közvetlen ismeretekkel bíró tanúvallomás alapján, a szerződő felek egyező nyilatkozata szerint vagyis a bizonyítékokat a maguk összességében értékelve logikai hibától mentesen állapította meg.

Ami most már ezen belül a vitás szerződésnek az alperesi nyilatkozat szerinti minősítését, és a színlelt szerződés megkötésével kapcsolatos alperesi indokokat illeti, az alperes közel sem bonyolódott olyan ellentmondásokba, amelyek miatt a szerződő feleknek a valóságos szerződési akaratára vonatkozó nyilatkozatát az szavahihetetlenné, sőt magatartásának a Ptk. 4. § (4) bekezdésében foglaltak szerinti minősítését megalapozná. Az alperes ugyanis a szerződési akaratuk színlelése indokai tekintetében nem ellentmondó, hanem egymást kiegészítő nyilatkozatokat tett. Az adásvétel színlelésére annak idején a szerződő feleknek több indoka is volt. Így egyrészt a tulajdonszerzési illetéknek az ajándékozási szerződéshez viszonyított mérsékelt volta, másrészt annak megakadályozása, hogy az egyedül gazdálkodással foglalkozó alperes helyett a termőföldeknek több tulajdonosa legyen és a termőföldek értékét annak idején majd a hagyaték értékéhez hozzászámítsák. Kétségtelen, hogy az elsőfokú eljárásban 7. sorszámú előkészítő iratában az alperes a különvagyoni igénye érvényesítéséről a felperes „boldogulása” érdekében „lemondott”, de e lemondás tartalma éppen nem a közös vagyonba tartozás tényét, hanem ténybelileg az alperes különvagyont bizonyítja. Ami pedig a jognyilatkozatokat illeti, az elsőfokú eljárásban előterjesztett 9. sorszám alatti előkészítő iratában az alperes a lemondását visszavonta, amelyre joga volt és az alperes arra is kellő, elfogadható magyarázatot adott, hogy a

színlelt szerződésben az ún. vételár teljesítésére a szerződő felek miatt szabtak részletfizetési kedvezményt.

A színlelt adásvételi szerződésre vonatkozó magánokiratot pedig a másodfokú bíróság – bár annak bizonyító erejét a törvény szövegéből helyesen idézte, mégis – a színlelés elleni bizonyítékként, illetve a házastársi közös vagyoni vélelmet alátámasztó bizonyítékként tévesen értékelte. Az a körülmény ugyanis, hogy a nyilatkozat megtételét a magánokirati bizonyíték szerint bizonyítotttnak kell tekinteni, nem jelenti azt, hogy a nyilatkozat tartalmához a megtett nyilatkozatok valóságának a vélelme fűződne (Pp. 196. §). Az alperesnek helyesen nem a szerződési nyilatkozatához, hanem a szerződésben írt 191,76 aranykorona értékű ingatlanrész közös vagyoni vélelméhez képest kellett az ajándékozást bizonyítania. A szerződés színlelttségével való és a felperesi keresettel szembeni védekezés ugyanis éppen a szerződés szerinti akarathiányt jelenti, és mind az alperes nyilatkozatát, mind a tanúk vallomását ebben a vonatkozásban kellett először is értékelni. Ebben a vonatkozásban pedig a bizonyítás egységes. Ez az egységes bizonyítás az elsőfokú bíróságnak a tulajdonszerzéssel kapcsolatosan megállapított jogcímét mutatja. Emiatt viszont az eredeti bizonyítási teher már megfordult; a felperesnek kellett volna a leplezett szerződéssel szemben – ami a Csjt. 28. § (1) bekezdés b) pontja alapján alperesi különvagyonot eredményez – a visszterhességet és emiatt a házastársi közös vagyonhoz tartozást bizonyítani. A bizonyítási teher ilyen értelmezése felel meg a Csjt. 27. § (1) bekezdésére alapozott vélelemrendszer egészének, amely a Csjt. 28. § (1) bekezdése szerinti vagyontárgyakat a közös vagyon köréből eleve kivonja.

Az már a jogszabálysértően téves másodfokú felülmérlegelésből következik, hogy a Csjt. 27. § (1) bekezdésében foglalt közös vagyoni vélelem helyes értelmezése, illetőleg a Csjt. 28. § (1) bekezdésében foglaltaknak és a Pp. 206. §-ában írt mérlegelési szempontoknak az elsőfokú bíróság általi megtartása mellett megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság által helyesen levont jogi következtetések a helytállóak. Ezért a Legfelsőbb Bíróság a határozata indokolásaként a fentieket meghaladóan a Csongrád Megyei Bíróság 13.P.20.399/2009/33. számú ítélet mindenben helytálló és jogszerű indokaira utal vissza (Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. . § (3) bekezdése).

A kifejtetteknek megfelelően ezért a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és miután az érdemi döntéshez szükséges tények a per adataiból megállapíthatóak voltak és a jogerős ítélet jogszabálysértése az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyásával kiküszöbölhető volt, ennek megfelelően határozott.

A felülvizsgálati eljárás költségeiben (lerótt illeték ügyvédi díj)

a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kellett marasztalni.

Az ügyvédi képviselettel felmerült költséget a Legfelsőbb Bíróság a 32/20.(VIII.22.) IM rendeletben foglaltakra is figyelemmel állapította meg.

A felülvizsgálati eljárási pertárgyérték: 6.634.000 forint.

Budapest, 2011. november 29.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró.

A kiadmány hitelélül: tisztviselő